

MEZŐK VIRÁGA

Miért Mária hónapja a május? „Mert a hosszú havas-jeges hónapok, a nyomasztó téli időjárás és a tavaszi viharok és jégesők után májusban a földet friss zöld pázsit borítja és a fák lombja koszorúzza; mert mindenütt a földeken és a kertekben, a fákon és az ablakokban virágokat látunk, a nappalok hosszabbak és mind jobban süt a nap. A természetnek ez a néma örvendezése természetes kifejezése tiszteletünknek az iránt, akit Rosa Mystica és Domus Aurea, titokzatos róza és arany ház névvel illetünk.“

Mária nagy tisztelőjének, Newman kardinálisnak a szavai ezek. Máriára emlékeztet, Máriához vezet a megújuló föld tavaszi szépsége: a „természetes év“ öröme; de reá emlékeztet és hozzá vezet a mi „természetfölötti évünk“, a liturgikus év hangulata is. Csak az imént részesedtünk a föltámadás örömeiben; az Üdvözítő, mielőtt fölmenne a mennybe, még közöttünk jár, de már a titokzatos megdicsőültség fényében; szívünk még „gerjedez“, mint az emmauszi tanítványoké, a húsvét nagy élményeitől; mindent eltölt valamiféle meghitt, bensőséges, átszellemült örömmel a hangulata — mielőtt eljön a Vigasztaló s meghozza a zúgást,

tüzet és lángot, mielőtt a tanítványok családi köréből az apostolok nekiindulnak a világnak, s mielőtt maga a természet is keményebbé, élesebbé, szigorúbbá válnék a beköszöntő nyárral.

Kint és bent, hegyeinken-völgyeinken és templomainkban, világunkban és szívünkben egyaránt olyan idő, amely szinte várja, hogy az a Hölgy uralkodjék fölötte, aki mindeneknél szebb és tisztább a világon, és az az Asszony, aki mindeneknél termékenyebb is volt, mert mindnyájunk Üdvösségét szülte a földre. A pogányok a tél múltán, a megújuló napban és tavaszban a ködből és fagyból való felszabadulás szimbolumát látták, annak az Üdvösséghezónak a jelképét, aki minden esztendőben megjelenik s minden esztendőben meghozza a maga boldogító ígérését. De ez az ígérést alá volt vetve a Kozmosz változhatatlan törvényének, az évszakok és égitestek forgásának. Nem úgy, mint az igazi üdvösséghezónak, Krisztusnak a műve, mely áttört a kozmikus és történelmi törvényeken, áttörte a nyomott, tavasz után ismét téltre predestinált égboltozatot s megnyitotta a soha el nem múló tavasz kapuját, világunk fölé plántálva a lelki tél és kétségbeesés világának mind-

örökre ellentmondó jelet, a Keresztet. És Mária nem maradhat el a Kereszt tövéből; ahogy ott állt, „stabat“ a fájdalom keresztje alatt, úgy most méltó és igazságos, hogy ott fényeskedjék a győzelem keresztje alatt, a Föltámadás fényes árnyékában.

Mint Szűz, aki kezdettől kiválasztott, mint Immaculata, szep-lőtelen, aki a kígyó fejét szét-típorja; mint dicsőséges Anya, aki törrel átvert szívének fájdalmi közepett jutott dicsőségre; mint Közvetítő és — Montforti Grignon Szent Lajos szerint — „könnyű út, melyet Krisztus maga tört, mikor hoz-zánk jött, és rajta nincs akadály a annak, hogy hozzá eljus-sunk“; mint Kegyzető, aki lel-künköt „kegyelmének és anyai irgalmasságának tejével táplál-ja“, s aki — egy régi szép ma-gyar prédikáció summája szer-int — „anyai kegyelmének illa-tát bőven öntözgeti e világra, és a kegyelem jó illatát min-den renden levőkre kiterjeszti“.

„Flos campi“ — ahogy az Enekek Eneke mondja: mezők virága ő, és méltán neveztetik annak, mert — mint Telek Jó-

zsef hirdette régi magyar hí-veinek 1760 táján egy kecske-méti mezei kápolna tövében — „mint a mezei virágok, anyai kegyességének illatát igen bő-ségesen hinti, terjeszti, széllesz-ti s azt a drága illatot határ-talanul mindenekkel közli... Annakokáért arra kérlek benne-tek — (s mi, magyar hívek is bizvást megfogadhatjuk szavait ezen a májuson) — hogy sem a zöld mezőkre kirendelt bú-csújárások, de máskor a virá-gos mezőkön való mulatozás-tok gyümölcstelen ne legyen, hanem valamikor a zöld mező-kön járván a mezei virágokat illatozni látjátok: jusson esze-tekbe, hogy miként ezek, szin-tén úgy hinti s terjeszti anyai kegyességének illatát az irgal-mas Szűz Mária. Jusson esze-tekbe, mondám, és efelől a me-zőkön üdvösségesen elmélked-vén, a mezők Alkotóját vég nél-kül magasztaljátok, a mezők szép virágjának pedig, tudniil-lik az Isten szerelmetes szent Anyjának adjatok méltó tiszte-letet, üdvözlést és dicséretet, hogy a magas mennyekben is az ő szép illatában örökké örven-dezhessetek“. (r)